

Salgótarján és Vidéke.

Szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

A Polgári Kör hivatalos lapja.

Előfizetési ár:

Egész évre	10—
Fél évre	5—
Negyed évre	2:50
Egyed. szám ára 20 fill.	

Felelős szerkesztő:

Dr. Czigliér Jakab

Minden a lap szerelmi részét illető közlemények a „Salgótarján és Vidéke” szerkesztőségében, az előfizetések és hirdetések Mohar Endre polgári iskolai tanárhoz intézendők.

Nyílt levél

Salgótarján község polgáraihoz!

Nagy meglepetést hozott számomra az elmúlt szombati nap. Megkaptam a „Salgótarján és Vidéke” rendkívüli kiadását és láttam, hogy mégis mozog a föld. Kezdünk ébredezni a hosszú lethergiából, kezdenek nálunk is törődni a közügyekkel. Pontos és ránk nézve életbevágó kérdéskörrel van itt szó, mely megérdemli azt, hogy behatóan foglalkozzunk vele és ha kell, áldozatot is hozzunk.

Salgótarján iparos város, lakosságának zömét acélgyári és bányakoloniális munkások képezik, kik bizony nehéz munkával keresik a mindennapi kenyeret, a drága kenyeret. A mi piacunk a drágaságot illetőleg méltán vetekedik, sőt fölülmulja a fővárost, lakásméziáinkról nem is beszélünk.

Ha ezen állapot okát kutatjuk, könnyen meg is találjuk. Helyi természetünk nincs, piacunk nagyrészt a szomszéd falvakra, sőt a fővárosra magára van utalva, onnan fedezzük szükségleteinket s így nem csuda, ha sok élelmi cikk itt drágább, mint a fővárosban. Az az egy pár szomszéd falu, mely ide gravitál, rég felismerte a mi nyomoruságos helyzetünket és ki is aknázza ezt becsületesen. Salgótarján közlekedési viszonyai oly rosszak, hogy szinte képzelhetetlen. A somosujfalusi asszony, netán még a bárnai, pálfalvai és baglyasi még bejön a heti piacra, hogy itt adja el portékáját, de már a távolabb fekvő község lakói, kik vasutal könnyen és olcsón bejöhethének, inkább mennek Losoncra és Pánszóra, mint hozzánk, oda olcsóbb az ut, nem kell 60—60 fillér kocsiúvarra is.

A karancskezzi völgy sem ide gravitál most s így a fővonalon fekvő Salgótarján piaca igen kiskörnyékre van utalva, ez drágaságának oka.

Ez jutott eszembe, mikor a „Nyílt levél” olvastam, ime itt az orvoság, itt a helyzet kulcsa. Ha vasuti közlekedésünk volna Szécsényvel, egy csapásra megszönné mindez, mert az egész karancskezzi völgy könnyen szállíthatná be terményeit és így úgy a termék, mint a fogyasztó érdekei kiválóanak elégtve.

Salgótarján egy csapásra valódi gőcpontjává válnék az akkor tényleg hozzátartozó vidéknek, iparunkra, kereskedelmünkre kiszámíthatatlan előnnyel bírna, anélkül, hogy más érdekekbe ütköznék.

Maga a természet, ki minket e szűk hegyekbe zárt, utal bennünket arra, hogy minden eszközzel oda törekedjünk, hogy e ránk nézve oly fontos vasuti vonal Szécsény—Salgótarján legyen.

Ezen vonat által sokkal könnyebb összeköttetést kapunk Balassagyarmattal, megyénk székhelyével is.

Képzelnék csak, hogy északon van már egy vasuti gőcpontunk Fülel, ha ehhez még délben Kisterenye is járul, akkor csakugyan el vagyunk zárva minden oldalról. Tudjuk azt, hogy méltóságos Szilárdy Ödön, ki községünk javát mindenkor szívén hordozza, mindebben támogatni fog bennünket e fontos cél elérésében. Községünk polgáraitól függ, hogy szem előtt tartásuk a régi jó közmondást: Ember segíts magadon s az Isten is megsegít.

Ha Szécsény község nem riad vissza semmi áldozattól, hogy helyzetén segítsen s 100.000 K-t szavaz meg a vasut céljaira, ha Megyer 80.000 K-t ajánl fel, hogy vasuti állomást kapjon, vajjon szabad-e nekünk visszariadnunk, ha anyagi áldozatot kell is hoznunk, hiszen a befektetett tőke bőségesen meghozza kamatját.

Hozzátok szö'ok Salgótarján község polgárai, elsősorban kereskedői és iparosai: Indítsunk mozgalmat ezen ügyben, támogassuk azokat, kik községünk ügyeit szívükön hordva, ezen mozgalmat megindították, ne engedjük, hogy ezen fontos ügy ellenünk süllyedjen el, ne jöjjünk mi is egy órával észre. De a milyen fontos életkérdés a vasut ránk nézve, olyan fontos az egész Karancs völgyre. Ha a vasutvonal a megyeri völgyet szeli át, úgy a Karancs völgye el van zárva teljesen. Fel tehát, ébredjünk, vállvetett közös erővel sikerülni fog, sikerülni kell tervünknek, segítségünk magunkon s az Isten is megsegít.

EGO.

A szécsényi vasut.

Rendkívüli számunkban megjelent „Nyílt levél” iníentióiból mérten mi, akik e tekintetben úgy Salgótarján, de különösen Nagyszécsény egymásra utalt érdekeit kívántuk szolgálni azzal, hogy a nagyszécsény—kisterenyei vasutvonalat Kisterenyei Salgótarján felé terejlük és lehetőleg még idejekorán megakapályozzuk Nagyszécsény polgárait egy ballépéstől, — elfatároztuk, hogy személyesen felkeressük őket saját otthonukban és ha lehet, a vasut vonalat — felajánlva ami anyagi segítségünket is, a két város érdekeinek megfelelően Szécsény és Salgótarján közöm — létesítsük.

Mielőtt azonban ezt tettük volna, felkerestük mélt. Szilárdy-Ödön urat, mint olyant, aki városunk érdekeit mindig szí-

vén viselte, aki nagy befolyásával és tapasztalatával ez ügyben csak jó tanácsokat adhat, — hogy mit szól ő a mi mozgalmunkhoz és mit szól különösen a mi szécsényi utunkhoz.

Jóleső érzéssel mondhatjuk, hogy Szilárdy ur intencionát nemcsak hogy rögtön megértette, hanem azokat azonnal magáévá is tette és biztosított minket, hogy azon esetben, ha Salgótarján ezen vasút érdekében az anyagi áldozattól vissza nem riad és épen úgy — a mint azt Nagyszécsény is tette — a vasut céljaira hozzájárulását megajánlja, Ő lesz az első, aki minket befolyásával törekvésünkben támogatni fog.

Mi tehát, akik itthon azon rendkívüli rövid idő alatt is, amely rendelkezésünkre állott, látva és tapasztalva az egyhangú önhajtást, — hogy Nagyszécsény polgárait az esetleges könnyelmű végzettségtől visszatartsuk, folyó hó 20-án délután Nagyszécsénybe rándultunk, hogy ott a polgárságot szóval is meggyőzzük arról, miszerint Nagyszécsény és Salgótarján egymásra van utalva és ha már ők egy vasútvonalra 100.000 koronát akarnak áldozni, akkor ne olyanra áldozzanak, amely nekik semmi hasznot nem hoz, hanem keressenek terményeinknek egy biztos piacot és gravitáljanak oda.

Mi azt hittük, hogy mi ha ezzel az argumentummal ott fellépünk, feltétlenül meggyőzzük őket; hiszen elsősorban az ő érdekek ez.

Azonban nagyon csalódtunk!

Ők nem a biztos kenyeret, ők nem a biztos piacot keresik.

Szaladnak egy olyan fantom után, a mit soha el nem érnek. Ugy vannak a kisterenyei vasuttal, mint a gyermek a szivárvánnyal.

Azt hiszik, hogy ez őket a világhírességgel összeköti.

Ők a nagy Alfölddel akarnak közvetlen összeköttetésbe lépni a mátrai vonal által és azt hiszik, hogy ez városuknak hasznára lesz.

Ők félnek Salgótarjától, hogy ez fejlődésben lévő kereskedelmüket és iparukat felszivja.

Hát ezek mind olyan argumentumok, amelyek meg nem állnak és meg nem állhatnak, mert nincs biztos bázisuk.

Kisterenye őket sem a világhírességgel, sem a nagy Alfölddel össze nem köti, mert nem olyan vasuti gócpont, de sohasem is lesz olyan, hogy ezt a célt szolgálhassa. Ha Szécsény előtt tényleg ez a cél lebegne, akkor ne Kisterenyét választák, hanem legalább is Hatvánt. Ezt már mi is megtudnánk érteni.

De még akkor sem tudjuk megmagyarázni magunknak, hogy mit akar Szécsény a nagy Alföldön. Östermei vidéken egy östermei?

Az pedig, hogy Salgótarján a vasut létesítése esetén Szécsénynek egy kereskedelmét, mint iparát felszivná, vagy mezőgazdasági munkálatait gyáripárunk elvonná, — szintén oly argumentum, amely egy gondolkodó emberre, aki úgy Szécsény, mint Tarján viszonyait ismeri, az erőltettség benyomását teszi.

Hiszen ha ez áll Salgótarjánra, százszor inkább áll Balassagyarmatra és Losoncra, a mely városokkal már Szécsénynek a vasuti összeköttetése rég meg van.

Miért nem szívták fel Szécsényt ezek?

Hiszen ezek bármelyike minden tekintetben fejtebb, nagyobb, hatalmasabb, mint szegény Salgótarján!

Salgótarjánnak a kereskedelme Szécsény kereskedelmét fel nem szívhajtja már csak azért sem, mert Salgótarján kereskedelmének fejlődését maga Salgótarján akadályozza meg.

Salgótarján lakóinak legnagyobb része ipari állásból él, mint ilyen, Salgótarján kereskedelmére elvezett.

Elveszett pedig az iparvállalatok miatt, amelyek a munkások ezreit oda utalják.

Ami pedig a gyári ipart illeti, a tekintetben Szécsény Salgótarjánal, akár lesz vasuti összeköttetése, akár nem — még beláthatatlan időkig úgy sem versenyezhet, ez tehát szintén nem ok a félelemre.

Végre, a mi a mezőgazdasági munkások elvonását illeti, erre csak az a feleletünk: Salgótarján iparvállalatainak megvannak az állandó munkásai, ezeknek a száma és szükséglete pedig be van már töltve.

Itt új munkás — ha csak nem a kőszénbányánál — munkát nem igen kaphat. De a bányáknál is csak téiben, amikor nagyobb a szénigényezés. Tehát itt is csak akkor, amikor a mezőgazdaság szünetel.

Nincs tehát ok ebben a tekintetben sem, hogy Szécsény Salgótarjától megijedjen. Látva azonban az ottani közhangulatot, mi, kik ezen ügy érdekében ott megjelentünk, leghelyesebbnek tartottuk a dolgot tovább nem feszegetni.

Elvégre is nekünk — ámbár nagy érdekünk lett volna ezen vonal kiépítése, mert élelmi piacunk ez által kimondhatatlanul sokat nyer, ez nem feltétlenül életkérdés. Mi nagyobb szolgálatot véltünk tenni ezzel Szécsénynek, mint östermei, mikor terményeinek biztos piacot kínáltunk. Ők minket félreértettek és visszautasítottak.

Részünkről tehát most már nem marad más, minthogy kívánjuk nekik, vajha soha meg ne bánják azt, hogy a biztos jelent feláldozták a bizonytalan csalóka jövőnek.

TÁRCA

A házaló.

X. városban néhány év előtt élt egy Csóka István nevű szállós gazda Becsületés, derék munkás ember volt Éveire nézve bár hatvan körül járt azért minden nap, hacsak az idő engedte korán reggel szállójába ment, hol egész estig foglalkozott. Vagyona állapota nem volt fényes de István gazda azért mindig jó kedvű és elégedett volt úgy hogy a világ mely csak a külszin után ítél, őt a legboldogabb embernek tartotta.

Pedig István nem volt boldog, volt neki egy nagy baja melyet szívébe zárt és senkinek sem panaszkodott. Feleségének — a ki különben friss, dolgos és takarékos volt — hibája bántotta őt, az asszony ugyanis nem tudott halgatni és haszontalan örökök fecsegéssel sok galibát okozott a háznál. Istvánnak kérése, fenyegetése, mitsemhasznált az asszony fecsegésének számos rossz következménye sem volt képes hibájából kigyógyítani — István gazda e miatt

sokat szenvedett és olykor-olykor türelme is fogytán volt. Így történt egy reggel is midőn felesége csacsakaságról ismét nagy botrányt okozott, már rég állott a nyelvcsata midőn az ajtó hirtelen fölnyit és e hangok hallatszotak:

„Szép fésűk, pertli, galond, tū gomb, gyapot, szappan — Tessenek valamit vásárolni.”

István gazda bosszusan fordult a hivatlan vendég felé, ki perpatvarunk tisztogatásában megzavarta, erősen rávált: „Elmehet, nem kell semmi.”

„A házaló elutasított, mintha mitsem hallott volna mosolygó arczal kínálta tovább portékáját: „Szép pipák, szipka, bicska, János cukor, medve kenyér, such plalbász kendő. István gazda dühbe jött. „Takarodjál rögtön rongyaiddal kiáltá, vagy —” s két kézzel fölkapta a kapát. —

A házaló úgy megijedt, hogy el inált amint azonban a veszedelmes küszöbön túl volt ujrávissza fordult: „Szép pipák, okuláré, such plalbász, medve kenyér, őt k . . . — István gazda azonban becsapta orra

előtt az ajtót s némi idő múlva szóltalnu ment szállójába. Ott is egésznap bosszus volt s kedvetlenül dolgozgatott, este aztán oly erős elhatározással balagott haza felé, hogy még egy elszánt kísérletet tesz felesége hibájának kigyógyítására.

István gazda midőn megérkezett nagyon halvány és levert volt. — Leültek vacsoráig felesége a szokottnál barátságosabban kínálta férjét ki azonban semmit sem akart enni — dacára annak, hogy mindig jó étvágya szokott lenni. — Felesége most megijedt és faggatni kezdte.

„Hagy nekem békét — mondá férje — soha se fáradsz magad, mert neked ugyan nem mondok el semmit.” — E szavak után könyökölt az asztalra támasztva s fejét két kezébe véve elkezdett rémségesen sóhajtozni. — Az asszony hozzámint, átkarolta, simogatta s kérve-kérte, mondaná el mi baja?

„Nekem igen nagy bajom van, de neked meg nem mondhatom — hiszen rögtön a szomszédba szaladnál s kifécségnéd a dolgot.”

A sikkasztás kultusza.

Egy irodista stkkasztott. Vagy ha jobban tetszik, számlát hamisított. Már nem újság itt Tarjánban az ilyesféle. Nemrégiben is elkezelt valaki egy kis summát. Csöndben, szónélkül, szinte bepolyázva a diskreció köztögyapotjába tessékelték át egy másfajta munkakörbe, ahol tán még ajánlották is, mint kifogástalan minta-hivatalnokot. Ez így szokás.

És pár hónapra rá jött a másék. De a módot, mellyel az idegen pénzhez nyult, oly ügyetlenül választotta meg, amelyről biztosan tudhatta, hogy kisértő a turpissága. Valószínűleg ép oly biztosan tudta azt is, hogy leleplezése esetén szépen eltussolnának mindent és majd elhelyezik valahová, ahol még nem fűződik a nevéhez semmi folt.

Amikor a sikkasztás híre én hozzám is eljutott, a hirtelen megdöbbenés hatása alatt szinte sajnálni kezdtem a fiatal irodistát, akit eddig, mint kellemes társalgót csak becsülni tudtam. És ösztönszerűleg is mentő körülményeket szedegtettem elő a védelmezésére.

Hogy fiatal volt és erőtlen a kísértéssel szemben, melyek egy huszonkét éves akaratra lépten-nyomon kivetik a hálót. Azután hátha azzal a kockázatos, de feltétlenül jóhiszemű szándékkal kezelte el a pénzt, hogy azt adandó alkalommal gyanútlan uton visszaszámraztatja? Szóval védtem és szinte bánkódást éreztem, amikor azt hallottam, hogy megtették ellene a feljelentést.

— Na, most ez kap egy pár évet, vége a becsületének, fuccs a jövőjének. Micsoda könnyelműség, Istenem . . .

Pár órára rá kapom a hírt, hogy a károsult cég meggondolta magát és szabaddá helyeztette.

Csupán arra kötelezte a magáról megfelelőkéző irodistát, hogy az elsikkasztott összeget öt év alatt le kell törlesztenie.

De erre már felülkerekedett bennem a megtorlást követelő társadalmi ösztön, amely minden jogrend tisztelt ember epéjét felforrallja — valahányszor ilyen esettel foglalkozik.

— Uraim, amit Önök művelnek, az a társadalom nyugalmanak kész felbolygatása. Önök tulteszik magukat a megállapított törvényeken és ahelyett, hogy a tettest kiszolgáltathatják az elégtételszerző hatalomnak, egyszerűen utnak eresztik.

Ily rendszer mellett nem csoda, ha a társadalom lelkét képező **vagyonisztelet** épségén nap-nap mellett csorbát ejtenek. Ily eltussolt esetek más hasonló körülményekben élő irodai alkalmazottat is szinte csábítják a tett elkövetésére, mert mindig azzal a végső megnyugvással hajtja végre a manipulációit, hogy a lepel lerántása után úgy sem történik semmi bántódása.

Nem a sikkasztók hibásak tehát e napról-napra félelmetesen szaporodó társadalmi nyavalya előidézésében, hanem a kárt szenvedett társulat, cég, üzletfőnök, vagy tudom is én kicsoda, akik felmentik a gonosztevőt, felmentik csupán azért, hogy jövőt biztosíthassanak számukra abból közvéleményt egyáltalán nem respektáló célból, hogy az elveszett összeget visszanyerjék.

Ha valaki váltót ír alá és a határidőre nem képes azt beváltani, akkor bocsájtkozhatnak vele ilyen alkuba. De ha valaki szabályellenes uton, a jogrend arcátlan legújlásával számlákat hamisít, abban az

esetben szó se lehet kegyelemről.

Ha az összeköttetések! Szokták mondani. Ez ép annyi, mint megdönteni azt, hogy a törvény előtt minden ember egyenlő.

A megkárosult közeg erre azt mondhatja: semmi köze hozzá. Azt teszem, amit jónak látok, végre is az én bőrömről van szó.

Nem úgy ám. Ha a művelet egyszer megtörténik és azt újra veri, a világ számára adja, akkor járjon el olyan módon, amelyel megnyugtítja a közvéleményt. Mert ne önzésből vegyük ezt az ügyet. Nem arról a pár ezer koronáról van szó, de felmerül ennek kapcsán olyan etikai kérdés, mely a társadalmi rend sarkaiból való kifordítását jelentheti.

Ha a sikkasztót megbélyegezetlenül hivatala továbbviselésére képesítjük, akkor tulajdonképpen nincs határvonal öközötté és miközöttünk, kik izzadva keressük meg a kenyerünket. Ily büneloldozó készség mellett a sikkasztásnak valóságos kultuszt nyitunk és mint törvényesített kenyérgyártási pályát, odaállítjuk a többi mellé.

Tessék sikkasztani! Ez a legbiztosabb kenyér. Méltoztatol félni? Ugyan mitől? Csak legyen jó összeköttetésed és aztán dézsmálhatod a kasszá, ahogy neked tetszik. Ha pedig rajtacsipnek, dülleszd ki a melled és hivatkozzál méltóságos barátaidra, kiterjedj és általános tiszteletnek örvendő rokonaidra — végre fejedelmi lendülettel ird alá azt az ivet, amelyben kötelezed magadat az eléjszakázott aranyak visszaszerzésére. A többivel aztán ne törődj.

Ez minden, mit elakartam mondani ebből az esetből kifolyólag, mely most egész Tarján közvéleményét foglalkoztatja.

Erdődi Mihály.

„Ó kedves uram, ígérem — fogadom neked, hogy egy árva szót sem fogok szólni.“ —

„Nem hiszek én már neked, mert nyelvedet nem tudod fékezni, a miatt még akasztófára fogsz juttatni.“ —

Akasztfára? — ur Isten! — Akasztfára? — mondd az égszerelmére kériek mit műveltél? —

„Ha igazán megígéred, hogy néma leszesz mint a hal?“ —

„Lelkem üdvösségére fogadom — hogy egy szót sem fogok senkinek szólni.“

„No jól van, tehát hallgass ide. — Javában dolgoztam a szállóban egyszercsak látom jönni a hálalót — tudod a hálalót . . . —

„Tudom — tudom.“ — . . .

„No, az minden teketória nélkül megállít mellettem és szarvait felém nyujtogatta — Én rosszkedvű sőt haragos lévén, föl-kaptam a kapát s hatalmas ütést mértem rá — szóval agyonvertem.“ —

„Agyon verted? — Óh te szerencsétlen.“ — Kiált fel felesége rémülten. —

„Micséz már most veitnk? — Elvagynk

veszve!“ — s elkezdett keservesen sirni.

„No no csak légy nyugodt — még talán nem lesz baj — hisz csak ketten voltunk a szállóbe, senkisé láttam mit cselekedtem.“

„Hanem asszony! — most már vigyázz a nyelvedre: — Hallgass mint a nyul — akkor nem tudja meg senki!“ —

„Mit csináltál aztán vele?“ —

„Egy gödröt ástam a szállóbe s oda bekapartam. Mondhatom neked, hogy senki a világon nem látott, csak te légy néma s ne fecsegi, mert különben végünk van.“

Másnap István nem ment a szállóbe, otthon foglalatoskodott, felesége pedig sirt és sopánkodott. — A következő nap István korán kelt, hogy munkájához lásson. Mielőtt azonban hazuról távozott volna, ismét lelkére kötötte feleségének, hogy ki ne fecsegi a dolgot.

Az nap a jó asszonynak sehogyse ment a dolog, mindig az a borzasztó titok gyötörte, sehogyse tudott tőle szabadulni. Érezte, hogy belefog betegedni, ha nem segít kissé szive terhén. Átment tehát a szomszédra s egyik asszonytársának el-

beszélte a dolgot.

„De — könyörgött forró könnyek között — az Isten szerelmére ne mondja el kérem ezt a dolgot senkinek, mert különben nekem is férjemnek is vége van.“

A szomszéd asszony évek óta ismert István gazdát, mint békés, szelid természetű embert, aki még a légynek sem tudott volna ártani. Elképzelhetjük tehát, mennyire meg volt lepelve, midőn hallá, hogy István agyonütött egy hálalót. Eleinte nem is akarta elhinni a dolgot. Sokáig töprengett, de végre is belátta, hogy igaznak kell lenni, hisz maga István gazda beszélt el neki a gyilkosságát.

A szomszédnő szintén igen jól ismert István asszony volt, de nyelvét ép úgy nem tudta fékezni, mint István gazda felesége. — Megfogadta ugyan barátjának, hogy egy kukkot sem fog szólni, de alig hagyta el az a küszöböt, a titok már furni kezdte az oldalát. Igyekezett is hamar megszabadulni tőle s mindjárt melegében szóról-szóra elbeszélte a dolgot egy másik szomszédasszonynak.

(Folyt. köv.)

Heti hírek

Személyi hír. Koós Mihály h. főjegyző egy heti szabadságra utazott el.

Eljegyzés. Dr. Bellák Gyula orvos eljegyezte Öfner Gizella kisasszonyt, Öfner Adolf adai földbirtokos leányát.

Esküvő. Fényes esküvő volt szombaton, f. hó 19-én d. u. 5 órakor. Akkor vezette oltárhoz Janikovszky Dániel acélgyári felügyelő, lapunk munkatársa (Papanyek Dani) Sándor Vilám, Sándor Netusz helybeli vendéglős leányát.

Áthelyezés. Faragó Gyula acélgyári főmérnököt igazgató minőségben a Borsodnádasdi gyárhoz helyezte át a vezérigazgatóság. Nevezett főmérnök áthelyezésével a helybeli ev. ref. egyház nagyon sokat veszít, mert főgondnokát és vezetőjét veszíti el benne.

Kalmár Illés, a r. k. hitközség főkántora, ki itt négy évig működött, községünkből végleg távozott, hogy Csongrádon új állomását elfoglalja.

Kalmár távozása veszteség községünkre, mert kellemes, szép hangjával sokszor gyönyörködte bennünket és mint ember is általános közkedveltségnek, szeretetnek örvendett.

Kántor bemutató. A megüritt r. k. kántori állásra egyre jelentkeznek az aspiránsok. A vasárnapi kis és nagy misén mutatkozott be Ujházy Béla békési kántor, ki erőteljes, érces baritonját magas szárnyalású művészi organajátékkal kísérte s a salgótarjáni kántorság méltó betöltése felett aggodókat teljesen megnyugtatta.

Ajánljuk az iskolaszék szives figyelmébe.

Elcsipett betörők, Előző számunkban megírtuk, hogy szakavatott betörők jártak Thill József és Szegedin József vendéglőjében, hol pénz és élelmiszert emeltek el. A jó madarak végre mégis lépre kerültek. Egy Gyula rendőrbiztosnak sikerült őket elcsipni és a járásbírósnak átadni. Mindkettő cipész-inas Ágoston István helybeli cipésznél. Troján Károly 18 éves pesti illetőségű az egyik, Nagy Sándor 16 éves nádújfalusi illetőségű a másik jómadár.

Mindketten beismerték a lopást, sőt azt is, hogy egyebűjt is próbáltak betörni, de elriasztották őket. A két jómadár különben is jó ismerőse a rendőrségnek, mert ugyancsak ők lopták el a tavaszszal öv. Schwarz Hermanné gramofonját.

Népfelkelő ellenőrzési szemle. A m. kir. népfelkelési ellenőrzési szemléi a folyó évben nálunk következő napokon fognak megtartatni:

Október 13-án a Vadász-szőlőudában somoskőújfalusi, homokterenyei, zagyváronai, lapujtői és pálfalvai illetőségű s idegen népfelkelők.

Okt. 14-én ugyancsak a Vadász-teremben a salgótarjáni illetőségű népfelkelők. A szemle mindig reggel 8 órakor veszi kezdetét.

Járvány. A vörheny járvány még mindig nem szűnt meg. F. hó 15-től 22-ig újabb nyolc eset lett bejelentve. Haláleset 5 volt. A vörheny eseteken kívül volt 3 hörkhurut és egy toroklob eset is.

Kérelem. Azon tisztelt gazdákat, kiknek az ideai vétésnél alkalmuk volt az időkülömböséget az impregnált és a nem impregnált takarmány-répagam kelése között megfigyelni, felkérjük, sziveskedjenek ez iránti tapasztalataikat, akárhonnan szereztek is be a nem impregnált répagagot, közvetlenül Mauthner Ödön magkereskedésével Budapest, Rottembiler utca 33. közölni. Miután az ide, pontos megfigyelésekre a Mauthner cégnek vagy a tiszta igazság, mint a közérdek szempontjából szüksége van, nagyon kéri, előzetes köszönetének hálás kifejezése mellett, a tényleges adatokat 8 nap alatt akár levelezőlapon is vele tudatni.

Uj telefon állomások. Kemény János agilis postafőnökök elismerésre méltó buzgalommal azon törekszik, hogy a telefon hálózatot községünkben terjessze. Eddig 18 új előfizetőt gyűjtött, úgy, hogy az előfizetők száma meghaladja a 40. A bevezetés ingyenes, az előfizetők az egész megyével ingyen beszélhetnek. S miután olyan rohamosan emelkedik itt az előfizetők száma, Salgótarján megérdemli, hogy Budapesttel való forgalomban 2 K helyett 1 K legyen a beszélgetési díj.

Furcsa valóban az, hogy az állomásnak telefonja nincs. Az állomás olyan messze van és kereskedőinkre valóban fontos, hogy legalább telefonnal legyenek összekötve. Mint értesülünk, ez ügyben már kérvény van készülöben a jobbparti üzletvezetőséghez.

Uj előfizetők: Thill József, Takarék-pénztár, Rauchwenger Nánán, Laufer Lőrinc, Rosenberg Miksa, Polatsek Ignác, Singer Lajos, Schwarz Lajos, Roth József, Salgótarjáni Népbank, Eckstein Jakab, Egy Gyula, Friedmann József, Ponyi István (Hazám kávéház), Papp Gyula, dr. Bellák Gyula, Duda Lajos, Frank Dezső, Krúdy Dezső és Schonnenschein Károly.

A mint értesülünk, a bekapcsolás a távbeszélő hálózatnak oly nagyfokú kibővítését teszi szükségessé, hogy a posta-igazgatóságnak a kereskedelmi miniszterhez kellett fordulnia és kéri a kibővítés költségeinek engedélyezését, tehát reményünk van, hogy az előfizetők a legrovidebb idő alatt bekapcsolatnak, annél is inkább reméljük ezt, mert látjuk a postafőnöki irodában a gyönyörű szép és nagy rendező szekrényt és a százas kapcsolót beállítva.

Ocsmányság. Tokay Lajos, a „Nógrádi és Honti Híradó” szerkesztője ellen ocsmánnyal hajszál indult meg. Szegő Lajos aláírásával megjelent egy főmedvény, a nyomda megnevezve nincs, mely a nyomda-

festéket nem tűri meg. Utóbb kiderült, hogy egy aljas rágalmozó Szegő Lajos nevű bitorolta. Jól tudjuk, hogy honnan fut a szél, hogy Tokayt csak hazafias magatartása miatt üldözik és csak erre vezethető vissza az ellene indított hajszál.

Helyreigazítás. Lapunk múlt heti számában Rovás alatt lapunk tudósítója az inasok szervezkedéséről írt cikkében egy kis hiba csuszott be. Tudósítónk szerint az inasok a belépő Cibulya rendőrt „kuss” szóval fogadták. Szívesen kijelentjük, hogy ez a rendőri tekintélyt mélyen sértő kifejezés nem történt meg. A tudósítás riportérünk fantáziája.

Nyilt-tér.

A szokásos bucsuzás kellene, hogy adja a tollat kezembe, mikor elhagynom eddigi működésem kedves helyét, Salgótarjánt. — Soká, nagyon soká tartott, míg hozzátudtam fogni, mert mindég elfogódtam, valahányszor rá gondoltam, hogy itt hagynom azt a helyet, mely szívemhez nőtt, hol a lakossággal együtt tudtam érezni, szívünk összedobogott s hova a szeretet és ragaszkodásnak oly sok édes szája fűzött. Sorsom új helyet rendelt számomra s mikor rá lépek erre az új helyhez vezető utra, fájó szívvel gondolok vissza a sok kedves helyre, a sok kedves ismerősre, kiket itt kell hagynom.

Mikor legszívegyesebb ödvözzettel búcsuzom Salgótarján fekköt gondolkodásom közönségétől, kérem, tartsanak meg szíves jó emlékköbben s engedjék meg, hogy az összetartozandóság érzetét magamban ápolva, az eddigi jó viszonyt a távollás dacára is fenntarthatassam.

Mindenkinek legjobbakat kívánva
Salgótarján, 1908. szept. 21.

Kalmár Illés,
csongrádi főkántor.

3615/1908. tk. szám.

Árverési hirdetményi kivonat.

A salgótarjáni kir. járásbírósnak mint telekönyvi hatóság hűzhírré teszi, hogy a salgótarjáni népbank m. szövetkezet czég végrehajtónak Tóth Ferencz pálfalvai lakos végrehajtást szenvedő elleni 758 korona tokekövetelés és jár iránti végrehajtási ügyben a bgyarmati kir. törvényszék és a salgótarjáni kir. bírósnak területén lévő a salgótarjáni községben fekvő a salgótarjáni 373 szu. tjkvben. A. I. 1-2 sorsz. 166a és 173a/21. hrsz. ingatlanokból Tóth Ferencz nevében vezetett felerészre 1747 koronában szennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fentebb megjelölt ingatlan jutalék az 1908. évi október hó 14-ik napján d. e. 10 órakor ezen kir. bírósnak mint tkvi. hatóság hivatalos helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlan jutalék becsárának 10. %-át vagyis 174 korona 70 fillért készpénzben vagy az 1881: LX. t-cz. 42 §-ában jelzett árfoytammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt övadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881. LX. 170. 7-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előlege elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervént átszolgáltatni.

Vidor, kir. aljbíró.

Van szerencsém tisztelettel értesíteni, hogy az eddigi vezetésem

Lőrincze és Gescheidt

czég alatt fennálló

férfi-szabó üzletet

saját tulajdonomba vettem át valamint az összes passiv és aktivákkal együtt.

S azt továbbra is az eddigi szolid alapon fogom vezetni.

Nagybecsü pártfogását kérve, tisztelettel

Lőrincze István

Meller L. Egyed

Budapest, IX., Lónyai-utca 7. sz.

Telefon-Interurban 46—31.

Telefon-Interurban 46—31.

Mielőtt személy-, jel-
zálog- vagy építési

kölcsön

iránt intézkednék,
kérjen díjtalanul
prospektust.

! ?

WEHOVSZKY-FÉLE NYÁRI KERT-
BEN kellemes családi össze jöveteli
hely. Pontos kiszolgálás. Polgári árak.
Vasárnap és ünnepnap kedden, szomba-
ton Bódi Rudi zenekara hangversenyez.

? !

Hirdetések

felvétetnek a
kiadóhivatalban.

SINGER LAJOS

SALGÓTARJÁN

Iskolai tankönyvek leg-
olcsóbb beszerzési helye.

Értesitem a n. é. közönséget, hogy az eddigi vezetésem

Schwarcz Herman cég alatt

(32 év óta fenálló) szappangyárat tetemesen
magnagyobitva saját tulajdonomba vettem át
s azt

Schwarcz Herman Fia

cég alatt továbbra is az eddigi szolid alapon
fogom vezetni.

Nagybecsü pártfogásukra továbbra is számít

Schwarcz Herman Fia

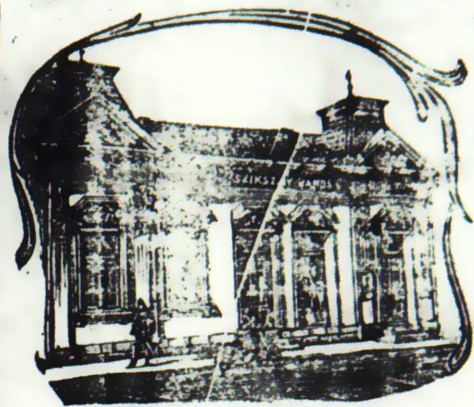
Schwarcz Lajos.

Salgótarján

és

Vidéke

legjutányosabban hirdet.

Telefon szám 20.

Szikszy János

férfi-szabó üzlete

SALGÓTARJÁN. Fő-utca (saját ház.)

Ajánlja magát a legujabb divatu férfiruhák és egyenruhák elkészítésére a legrövidebb idő alatt és jutányos feltételek mellett.

Angol különlegeségek, Zsolnai, Gácsi és Brassói szövetek.

Kérem szükség esetén egy levelező-lap útján engem értesíteni, hogy esetleg a házhoz menjek.

Mindnyájunknak el kell menni

megtekinteni

Polatsek Miksa ruhák cipő- rőfös- uri- és női divat áru raktárát, hol mindezen és még számtalan itt fel nem sorolt áruk, a legjobb minőségben, legolcsóbb áruk, és legszolidabb kiszolgálás mellett található. Vétel nem kötelező. Szigoruan szabott áruk

mély tisztelettel

POLATSEK MIKSA

A volt Meister László fősze üzlethelyiség.